

Arrest

nr. 147 356 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk (...) 1931 en (...) 1939.

Op 21 februari 2011 dient elk van de verzoekende partijen een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van hun zoon.

Op 13 juli 2011, met kennisgeving op 5 september 2011, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot elk van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 21.02.2011 door H., M.N. (...) geboren te Sialkot, op (...) en van Pakistaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

☐ *Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en niet ten laste te zijn van de Belgische openbare overheden: uit het voorgelegde attest van het OCMW van Gent dd 21.03.2011 blijkt dat betrokkene voor de maanden januari tot maart een levensminimum toegekend kreeg. Bijgevolg was betrokkene in die maanden niet ten laste van de referentiepersoon maar wel van de Belgische openbare overheden.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 21.02.2011 door B., S. (...) geboren te Salkot, op (...) en van Pakistaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

☐ *Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en niet ten laste te zijn van de Belgische openbare overheden: uit het voorgelegde attest van het OCMW van Gent dd 21.03.2011 blijkt dat betrokkene voor de maanden januari tot maart een levensminimum toegekend kreeg. Bijgevolg was betrokkene in die maanden niet ten laste van de referentiepersoon maar wel van de Belgische openbare overheden.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoeksters rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht”*. Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissingen evenwel niet afdoende is.

2.

Dat dient te worden vastgesteld dat beslissingen, met dermate gevolgen voor verzoekers, gebaseerd op het feit dat "betrokkenen niet afdoende hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon", geen afdoende gemotiveerde beslissingen kunnen uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig zijn.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekers te horen hieromtrent.

Dat de beslissingen dienen te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werden gehoord.

Dat verzoekers immers ondertussen afstand hebben gedaan van verdere hulpverlening van het OCMW Gent vanaf 1.08.2011 (cf. verklaringen van afstand hulpverlening ondertekend door verzoekers dd. 16.08.2011, stuk 2).

Dat verweerder gehouden was met deze door verzoekers ondertekende verklaringen van afstand alsnog rekening te houden.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat ook de referentiepersoon gekend is en gehoord kan worden.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens ook deze persoon te horen hieromtrent.

Dat bovendien verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoekers zoon.

Dat verzoekers zoon in België over inkomsten beschikt ingevolge tewerkstelling bij BVBA VVO (cf. stuk 3). Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

2.1.2. De verwerende partij stelt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens om hem te horen. Ze stellen dat ze ondertussen afstand hebben gedaan van verdere hulpverlening van het OCMW Gent vanaf 1 augustus 2011 en voegen een verklaring van afstand bij het verzoekschrift. Tenslotte verwijten ze verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met de volledige inkomsten van hun zoon.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing luidt als volgt:

"Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en niet ten laste te zijn van de Belgische openbare overheden: uit het voorgelegde attest van het OCMW van Gent d.d. 21.03.2011 blijkt dat betrokkene voor de maanden januari tot maart een levensminimum toegekend kreeg. Bijgevolg was betrokkene in die maanden niet ten laste van de referentiepersoon maar wel van de Belgische openbare overheden."

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwisten, doch van oordeel zijn dat er rekening gehouden diende te worden met het feit dat ze sinds 1 augustus 2011 afstand hebben gedaan van de hulpverlening geboden door het OCMW.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekers van verwerende partij niet kunnen verwachten rekening te houden met elementen die aan haar kenbaar worden gemaakt nadat de bestreden beslissing werd genomen. Immers, de beslissing dateert van 13 juli 2011 en de gegevens waarmee verzoekers wensen dat er rekening gehouden wordt, dateren van 1 augustus 2011. Bovendien betwisten verzoekers niet dat zij voor de maanden januari tot maart een levensminimum toegekend kregen, waardoor terecht werd gesteld in de bestreden beslissing dat ze in die maanden niet ten laste waren van de referentiepersoon, doch wel van de Belgische openbare overheden. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekers niet meer voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; zie ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van

behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. (zie RvV, arrest nr. 66.149, d.d. 2 september 2011).

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het treffen van de bestreden beslissing met bepaalde feitelijke gegevens geen rekening heeft gehouden, de voorliggende feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld of op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft ; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat niet afdoende is aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en niet ten laste van de Belgische overheden, gelet op het feit dat zij een levensminimum toegekend kregen van het OCMW.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de

verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen betogen dat zij sinds 1 augustus 2011 afstand hebben gedaan van de hulpverlening van het OCMW, waarbij zij verwijzen naar de aan het verzoekschrift toegevoegde attesten van het OCMW hieromtrent. De Raad dient echter op te merken dat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen, namelijk op 13 juli 2011, geen rekening te hebben gehouden met elementen die dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen en waarvan zij de verwerende partij niet in kennis hebben gesteld.

Bovendien kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partijen geenszins betwisten dat zij voor de maanden januari tot maart een levensminimum kregen toegekend van het OCMW, waardoor in de bestreden beslissingen terecht werd gesteld dat zij, gelet op de toekenning van deze bedragen door het OCMW, niet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon doch wel van de Belgische overheden, reden waarom niet voldaan is aan de voorwaarden voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendenten en het uitreiken van een bijlage 20.

Waar de verzoekende partijen stellen dat geen rekening zou zijn gehouden met de volledige inkomsten van de referentiepersoon, dient erop te worden gewezen dat dit betoog geen afbreuk doet aan genoemd determinerend motief van de bestreden beslissingen. Hiermee weerleggen de verzoekende partijen geenszins dat zij een uitkering van het OCMW ontvingen, waardoor niet werd aangetoond dat zij ten laste waren van de referentiepersoon.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog een schending aanvoeren van de hoorplicht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissingen betreffen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van ascendenten van een burger van de Unie. Deze zijn niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partijen, maar houden een weigering in om een door partijen gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kunnen de verzoekende partijen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). In de mate dat de verzoekende partijen de hoorplicht geschonden zien als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat voor het nemen van de bestreden beslissingen een grondig onderzoek werd gevoerd naar de aanvraag en de documenten die door de verzoekende partijen werden voorgelegd. Bovendien hadden de verzoekende partijen steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende hun aanvragen en de eraan verbonden voorwaarden, in het kader van de aanvragen en later, voor het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat dit hen werd belet. Bovendien kan worden verwacht dat een aanvrager alle nuttige inlichtingen kenbaar maakt aan de verwerende partij nu de aanvrager de bewijslast draagt. De Raad wenst er op te wijzen dat het aan de verzoekende partijen toekomt om concrete bewijzen en stukken ten gepaste tijde over te maken om te staven dat zij aan de wettelijke voorwaarden in casu voldoen. De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich in casu diende te informeren. Bovendien vermelden de aanvraagformulieren (bijlage 19ter) uitdrukkelijk dat zij binnen de 3 maanden bewijzen dienden voor te leggen aangaande het ten laste zijn en een "*attest (niet) ten laste van OCMW*", zodat het niet kennelijk

onredelijk is van de verzoekende partijen te verwachten dat zij alle nuttige info dienaangaande overmaken aan de verwerende partij.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Overigens belet niets de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van de stukken waarover zij op heden beschikken.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin tonen zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekende partijen kunnen de schending niet dienstig aanvoeren.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"II. Tweede Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) :

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissingen, verzoekers het land dienen te verlaten en van hun zoon, schoondochter en kleinkind in België, worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel3.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13 juli 2011 (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoekers, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg hebben dat verzoekers recht op hun privé-en gezinsleven, meer bepaald hun verblijf in België, waar zij hun leven hebben opgebouwd en waar hun naaste familieleden wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in hun land van herkomst kunnen leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

2.2.2. De verwerende partij stelt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Verzoekers stellen dat ze het land dienen te verlaten en zo van hun zoon, schoondochter en kleinkind in België worden gescheiden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "il ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l' article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) . Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Nu in casu is gebleken dat verzoekers niet ten laste waren van hun zoon, waardoor niet werd aangetoond dat de ouders, zijnde de verzoekers financieel afhankelijk zijn van hun zoon, wordt er prima facie niet aangetoond dat verzoekers een effectief gezinsleven vormen met hun zoon, schoondochter en kleinkind. Verzoekers tonen niet aan dat zij vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven, heeft verwerende partij de eer op te merken dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Hierbij dient te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekers om ' het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228) . Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen- Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen tonen verzoekers dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperken ze zich tot het uiten van loutere beweringen.

Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijzen de verzoekende partijen naar de band die ze zouden hebben met hun zoon, schoondochter en kleinkind in België, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven dat ze zouden onderhouden met hun zoon, schoondochter en hun kleinkind, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partijen geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, zoals bijvoorbeeld financiële afhankelijkheid, aantonen, temeer zij zoals blijkt uit het voorgaande niet weerleggen dat is gebleken dat zij niet afdoende hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, in casu hun zoon. Daarnaast kan in het dossier geen ander element worden teruggevonden dat wijst op een dergelijke bijzondere band tussen de verzoekende partijen enerzijds en het gezin van hun zoon anderzijds. Ook tonen zij niet aan met genoemde personen samen te wonen op hetzelfde adres. Er moet echter minstens sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan herhalen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aldus kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar de verklaringen van afstand van hulp van het OCMW die zij niet voor het nemen van de bestreden beslissingen ter kennis hadden gebracht van de verwerende partij.

Het bestaan van affectieve banden, laat staan van bijzondere elementen van afhankelijkheid, wordt door de verzoekende partijen in casu niet aangetoond. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Met betrekking tot hun privéleven voeren de verzoekende partijen geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN